U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. P.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o kasační stížnosti Jiřího Pokorného, nar. 22. 12. 1976, bytem Braunova 971, Kladno, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2010, č. j. 8 Ca 202/2006 - 90,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 10. 2008, č. j. 8 Ca 202/2006 - 44, odmítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2006, č. j. ÚSŘ/1750/06/Bas, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný předmětným rozhodnutím zamítl odvolání J. P., nar. X, zastoupeného žalobcem, a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 3. 2006, č. j. Výst.1733/05/Če/330, Výst.619/2004/Če/330, jímž stavební úřad J. P., nar. X, zamítl změnu stavby „Rodinný dům, elektropřípojka v Budečské ulici v Kladně - Dubí“, na pozemku parc. č. 839 v katastrálním území Dubí u Kladna, před jejím dokončením.

V odůvodnění svého usnesení Městský soud v Praze uvedl, že osobou, vůči níž napadené rozhodnutí směřovalo a která jím byla dotčena ve svých právech či povinnostech, byl J. P., mladší, ovšem žalobcem je J. P., nar. X. Soud proto usnesením ze dne 19. 7. 2006, č. j. 8 Ca 202/2006 - 7, žalobce poučil o tom, že v projednávané věci je osobou legitimovanou k podání žaloby J. P., mladší; jiná osoba není oprávněna žalobu podat, neboť jejích práv a povinností se napadené rozhodnutí netýká, mohla by však jednat jako zástupce žalobce. Na výzvu soudu J. P., nar. X, výslovně sdělil, že je žalobcem. Při jednání dne 30. 10. 2008 žalobce k dotazu předsedy senátu uvedl, že stavebníkem v předmětné věci je jeho syn, žalobce měl od svého syna plnou moc k zastupování ve stavebním řízení; tuto žalobu podal vlastním jménem. Městský soud v Praze konstatoval, že k podání žaloby proti rozhodnutí orgánu veřejné správy je oprávněn ten, kdo byl zkrácen na svých právech rozhodnutím, jímž se zakládají, mění, ruší nebo

závazně určují jeho práva nebo povinnosti. V projednávané věci je osobou legitimovanou k podání žaloby stavebník J. P., mladší, neboť právě o jeho právech a povinnostech bylo napadeným rozhodnutím žalovaného rozhodováno. Jiná osoba nebyla oprávněna sama za sebe žalobu podat, tedy ani vystupovat ve věci jako žalobce, protože jejích práv a povinností se napadené rozhodnutí netýká. Jelikož J. P., st. podal žalobu svým jménem, v žalobě se výslovně označil za žalobce, což potvrdil i písemným vyjádřením ze dne 7. 8. 2006, resp. ústním prohlášením při jednání dne 30. 10. 2008, je podle soudu nesporné, že žaloba byla podána osobou, která k tomu byla zjevně neoprávněná, neboť napadené rozhodnutí nijak nezasáhlo do jejích práv a povinností.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 12. 2009, č. j. 4 As 32/2009 - 67, kasační stížnost proti tomuto usnesení zamítl, neboť dospěl k závěru, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu, nemohla být dotčena právní sféra žalobce, neboť tato rozhodnutí nejsou způsobilá jakkoliv zasáhnout do jeho práv a povinností. Městský soud v Praze proto postupoval a rozhodl zcela v souladu se zákonem, když žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), neboť žalobce byl k podání takového návrhu osobou zjevně neoprávněnou.

Návrhem ze dne 1. 3. 2010 se žalobce domáhal obnovy řízení ukončeného usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2008, č. j. 8 Ca 202/2006 - 44, které nabylo právní moci dne 5. 1. 2009. V tomto návrhu uvedl, že vyšly najevo nové důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny; jako důkaz přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25. 1. 2010, č. j. 007654/2010/KUSK. Požádal, aby Městský soud v Praze na základě uvedeného rozhodnutí žalovaného své usnesení ze dne 30. 10. 2008, č. j. 8 Ca 202/2006 - 44, zrušil a řádně a zákonně rozhodl v jeho prospěch, neboť se konečně po deseti letech prokázaly nesprávnosti úředního postupu a nezákonnosti, které způsobily škody tím, že stavba rodinného domu nebyla řádně a zákonně zkolaudována.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 6. 4. 2010, č. j. 8 Ca 202/2006 - 90, návrh na obnovu řízení odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že podle § 114 odst. 1 s. ř. s. je obnova řízení přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí. Žaloba směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2006, č. j. ÚSŘ/1750/06/Bas, jednalo se tedy o žalobu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. proti rozhodnutí správního orgánu. Soud konstatoval, že předmětný návrh na obnovu řízení není přípustný, protože soudní řízení, jehož obnovu žalobce navrhuje, nebylo vedeno ve věci ochrany před zásahem správního orgánu nebo ve věci politických stran a hnutí.

Proti tomuto usnesení podal J. P., mladší, bytem B. 971, K. (dále též „stěžovatel"), kasační stížnost, v níž poukázal na to, že odmítnutí je nezákonné, neboť byly splněny podmínky § 111 a § 114 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítal, že se v žádném případě nejednalo o žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s., žaloba je vedena *„proti ochranně před zásahem správního orgánu"*. Za naprosto zavádějící považoval *„použití § 120 a § 46 uvedených v odůvodnění"*. Fatální pochybení a nezákonnost spatřoval v tom, že se senát usnášel ve stejném složení,

v němž rozhodoval v předchozím soudním řízení. Uvedl, že *„je smutné, že soudci ČR brání vymahatelnosti práva a spravedlnosti proti korupci, aroganci moci s mafiánskými praktikami správních orgánů“*. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Městský soud v Praze přípisem ze dne 24. 6. 2010, č. j. 8 Ca 202/2006 - 95, vyzval stěžovatele k tomu, aby předložil soudu plnou moc k zastupování žalobce ve věci podání kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2010, č. j. 8 Ca 202/2006 - 90, a upozornil jej na to, že v opačném případě bude podání ze dne 26. 4. 2010 považováno za podané neoprávněnou osobou. Současně stěžovatele poučil o tom, že musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Na tuto výzvu stěžovatel nereagoval, soudu bylo doručeno pouze podání ze dne 25. 8. 2010, podepsané J. P. bez uvedení data narození, ve kterém uvedl: *„Výše uvedená korespondence vašeho soudu je dokladem toho, co uvedl předseda Městského soudu v Praze, když uvedl, že veškeré soudní spory jsou ovlivňovány jak politicky, tak státní správou, a proto jsem došel k závěru, že je naprosto zbytečné ztrácet čas a peníze za předem známý výsledek v soudních sporech vedených v ČR, kde vymahatelnost práva je naprosto nulová, o čemž jsem se bezpočetně krát přesvědčil. Proto Vás informuji o tom, že o Vaše služby do budoucna nestojím a že si počkám (pokud přežiji) na lepší časy, kdy vymahatelnost práva bude nejenom deklarována, ale bude i též vymahatelná jak zákonem, lidskými právy a Ústavou ČR. Děkuji, za 10 let nic nedělání z Vaší strany mně došla trpělivost.“*

Kasační stížnost je podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v řízení pravomocně skončeném usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2008, č. j. 8 Ca 202/2006 - 44, vystupoval v pozici žalobce J. P., nar. X, který se za žalobce označil v žalobě ze dne 12. 7. 2006 a v podání ze dne 7. 8. 2006. Při ústním jednání dne 30. 10. 2008 uvedl, že stavebníkem je jeho syn, kterého ve stavebním řízení zastupoval, žalobu však podal svým jménem. Z těchto zjištění vycházel Městský soud v Praze a také Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 4 As 32/2009.

Návrh na obnovu řízení ze dne 1. 3. 2010 podal J. P., ovšem bez uvedení data narození. Vzhledem k podobnosti podpisu na návrhu na obnovu řízení, na žalobě a dalších podáních J. P., nar. X, nevznikly Městskému soudu v Praze, ani Nejvyššímu správnímu soudu pochybnosti o tom, že návrh na obnovu řízení podal žalobce J. P., nar. X. Tento závěr lze podpořit i obsahem návrhu na obnovu řízení, v němž navrhovatel požaduje, aby soud rozhodl v jeho prospěch, tedy ve prospěch žalobce. Ostatně ani v kasační stížnosti stěžovatel J. P., mladší nenamítá, že by návrh na obnovu řízení podal on, případně že by soud nesprávně určil okruh účastníků tohoto řízení.

Podle § 112 s. ř. s. *účastníkem řízení je ten, kdo podal návrh na obnovu řízení, a dále ti, kdo byli účastníky řízení před soudem, proti jehož rozhodnutí návrh na obnovu řízení směřuje.*

Podal-li návrh na obnovu řízení ze dne 1. 3. 2010 žalobce, jednoznačně tím určil okruh účastníků řízení o návrhu na obnovu řízení, do nějž patří toliko žalobce a žalovaný, kteří vystupovali v původním řízení.

Podle § 102 s. ř. s. *kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.*

Z výše uvedených zjištění mimo jakoukoliv pochybnost vyplývá, že stěžovatel J. P., mladší nebyl účastníkem řízení o návrhu na obnovu řízení, ani osobou zúčastněnou na tomto řízení, které vyústilo ve vydání usnesení Městského soudu v Praze, jež napadl kasační stížností. Nebyl ani účasten řízení, které bylo pravomocně skončeno rozhodnutím, proti němuž návrh na obnovu řízení směřuje. Podle citovaného ustanovení § 102 s. ř. s. proto stěžovatel zcela zjevně nebyl oprávněn k podání kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2010, č. j. 8 Ca 202/2006 - 90, které ostatně ani nemohlo jakkoliv zasáhnout do jeho právního postavení.

Městský soud v Praze postupoval naprosto správně, pokud za dané procesní situace stěžovatele vyzval k předložení plné moci, která by jej opravňovala činit úkony v zastoupení žalobce, a současně jej poučil, že v opačném případě bude jeho podání (kasační stížnost) považováno za podané neoprávněnou osobou. Stěžovatel na tuto výzvu soudu adekvátně nereagoval, plnou moc nepředložil, ani nezpochybnil závěr soudu o jeho neoprávněnosti k podání kasační stížnosti. Výše zmíněné podání ze dne 25. 8. 2010 není z tohoto hlediska relevantní, navíc J. P. v něm uvedl, že o služby Městského soudu v Praze do budoucna nestojí.

Za dané procesní situace Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti.

Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.*

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2010, č. j. 8 Ca 202/2006 - 90, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu